

**KAMILA
SHAMSIEOVÁ**

HOST

NOMINACE
NA
MAN BOOKER
PRIZE

TEPLO

DOMOVA

KAMILA SHAMSIEOVÁ
TEPLO DOMOVA

KAMILA
SHAMSIEOVÁ

BRNO 2020

TEPLO

PŘELOŽILA TEREZA MARKOVÁ VLÁŠKOVÁ

DOMOVA

HOME FIRE

Copyright © 2017 by Kamila Shamsie

Translation © Tereza Marková Vlášková, 2020

Cover by Greg Heinimann

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020

(elektronické vydání)

Vychází za finanční podpory Ministerstva kultury ČR

ISBN 978-80-275-0268-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-0269-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0270-7 (MobiPocket)

Gillian Slovo

Hrozí bratru od nepřátel zlo.
Sofoklés: *Antigona*
(překlad Ferdinand Stiebitz)

ISMA

1

Isma nestihne svůj let. Letenka jí propadne bez náhrady, aerolinky totiž nejsou zodpovědné za to, když někdo dorazí na letiště s tříhodinovým předstihem, ale ostražka ho odvede do výslechové místnosti. Isma s výslechem počítala, nečekala však, že mu bude předcházet několikahodinové čekání ani že bude prohlídka kufru natolik ponižující. Dala si pozor, aby si nezabalila nic, čím by si o nějaký ten komentář nebo otázky přímo říkala (nechala doma korán, rodinné fotky i knížky ze svého studijního oboru), bezpečnostní pracovnice ale stejně vzala do ruky každý jednotlivý kousek jejího oblečení a promnula ho mezi prsty, ne snad proto, že by hledala skryté kapsičky, ale spíš jako by posuzovala kvalitu látky. Nakonec sáhla po značkové péřové bundě, kterou si Isma po příchodu do místnosti přeloženou přehodila přes opěradlo židle, a štítivě ji za ramena zvedla do vzduchu.

„Ta není vaše,“ prohlásila a Isma si byla jistá, že tím nechtěla říct *vy byste potřebovala aspoň o číslo menší, ale někdo, jako jste vy, by se na takhle bezkrou bundu nezmožl.*

„Pracovala jsem dřív v čistírně. Zákaznice už ji nechtěla, když ten flek nešel vyčistit.“ Ukázala na mastnou skvrnu na jedné z kapes.

„A ví o tom vedoucí, že jste si ji vzala?“

„Vedoucí jsem byla já.“

„Vy jste byla vedoucí čistírny a teď si letíte udělat doktorát ze sociologie do Spojených států, do Amherstu?“

„Ano.“

„Jak je to možné?“

„Když jsem dokončila magistra, nečekaně jsme s mými sourozenci osiřeli. Jsou to dvojčata, tehdy jim bylo teprve dvanáct. Vzala jsem první práci, na kterou jsem narazila. Teď už jsou dospělí a já můžu navázat tam, kde jsem skončila.“

„Chcete navázat tam, kde jste skončila... ve Spojených státech, v Amherstu.“

„Kde jsem skončila se studiem, abych byla přesnější. Učí tam na univerzitě vedoucí mojí diplomky z londýnské ekonomky. Jmenuje se Hira Shahová. Klidně jí zavolejte. Budu nějakou dobu bydlet u ní, než si najdu něco vlastního.“

„V Amherstu.“

„Ne. Totiž — nevím. Pardon, teď si nejsem jistá, jestli se ptáte, kde bydlí ona, nebo kde budu hledat byt já. Vedoucí žije v Northamptonu, to je od Amherstu kousek. A já budu hledat všude v okolí, určitě najdu něco, co mi bude vyhovovat. Možná to bude přímo v Amherstu, možná taky ne. Už mám pár nabídek od realittek uložených v mobilu. Ale ten teď máte vy.“ Silou vůle se zarazila. S touhle strategií se Isma u bezpečnostních pracovníků nesečkala poprvé — sice dala bezpečnostní pracovníci na její otázku jasnou odpověď, ale ona se v ní svým mlčením snažila vyvolat dojem, že jí toho musí říct víc. A čím víc toho člověk řekne, tím provinileji zní.

Žena hodila bundu na hromadu k ostatnímu oblečení a botám a řekla Ismě, ať ještě počká. Což bylo před drahnou chvílí. Ostatní cestující už určitě nastupují do letadla. Isma přešla pohledem po svém kufru. Když bezpečnostní pracovnice odešla, zase si všechno zabalila, a od té doby v ní hlodaly obavy, jestli se tím náhodou nedopustila přestupku, když to udělala bez dovolení. Měla by zase všechno jen tak halabala vyházet ven, nebo by to tím akorát zhoršila? Vstala, rozepnula zip a kufr rozevřela, aby bylo vidět dovnitř.

Do místnosti vešel jakýsi pán s jejím pasem, notebookem a mobilem. Isma v duchu maličko zajásala, jenže on si odtáhl židli, pokynul jí, ať se taky posadí, a položil na stůl nahrávací zařízení.

„Považujete se za Britku?“ zeptal se.

„Já jsem Britka.“

„Ale považujete se za ni?“

„Žiju tady od narození.“ Chtěla tím říct, že neexistuje jiná země, jejíž součástí by si připadala, vyznělo to ale, jako by se snažila vyhnout odpovědi.

Strávila tam ještě skoro dvě hodiny. Vyslychajícího zajímal její názor na šíity, homosexuály, královnu, demokracii, Jamieho Olive-
ra, invazi do Iráku, Izrael, sebevražedné atentátníky a internetové seznamky. Po počátečním debaklu ohledně jejího vlasteneckého cítění se Ismě dařilo odpovídat stejně, jako když si to předem navcičovala s Aneekou v roli letištní ochranky — i jí předtím odpovídala tak, jako by měla co do činění se zákaznicí pochybné politické příslušnosti, o kterou nechce přijít tím, že bude hlásat pravý opak, ale zároveň ani nevidí důvod, proč jí lhát. („Když lidi mluví o nepřátelství mezi šíity a sunnity, obvykle se soustředí na konkrétní případ politické nerovnováhy moci, třeba na Irák nebo Sýrii, ale já jakožto Britka nedělám mezi muslimy rozdíly.“ „Okupace cizího území v zásadě problémy spíš vyvolává, než že by je řešila,“ — tahle odpověď jí posloužila jak u otázek k Iráku, tak k Izraeli. „Zabíjet civilisty je hřích. A to platí o sebevražedných atentátnících, leteckém bombardování i náletech dronů.“) Mezi každou odpovědí a další otázkou nastalo ticho, během něhož se vyslychající za neustálého ťukání do kláves probíral historií Ismina prohlížeče. Dozvěděl se tak, že ji zajímá rodinný stav herce z jistého populárního seriálu, že jí hidžáb nebrání v tom, aby si kupovala drahou kosmetiku slibující zkrocení jemných kudrnatých vlasů, i že si vyhledávala rady, „jak vést zdvořilostní konverzaci s Američany“.

„Víš, že se nemusíš chovat tak servilně,“ usměřňovala ji během společného nácviku Aneeka. Její ani ne devatenáctiletá sestra uplatňující logiku studentky práv, která věděla všechno o právech a nic o tom, jak choulostivé je její postavení ve světě. „Tak třeba když se tě zeptají na královnu, stačí říct: ‚Jsem Asiatka, takže se mi moc líbí ty její barvičky.‘ Musíš jim dát aspoň trochu najevo, že celým tím

procesem opovrhuješ.“ Isma však místo toho odpověděla: „Její Veličenstvo má můj obdiv za to, s jakou oddaností přistupuje ke svěmu úřadu.“ Stejně ji ale uklidňovalo, když v duchu slyšela sestřiny odpovědi a to její triumfální „Ha!“, jakmile zazněla otázka, kterou na rozdíl od Ismy předvídala, například ta s Jamiem Oliverem. No, pokud ji nenechají nastoupit do tohoto letadla ani do žádného dalšího, prostě se vrátí domů za Aneekou, což polovina Ismina srdce tak jako tak považovala za svoji povinnost. Těžko říct, jak velká část sestřina srdce toužila po tom samém — Aneeka zarputile protestovala proti tomu, aby Isma na svých plánech se studiem cokoliv měnila, a nejspíš ani sama nevěděla, jestli tak činí z nesobeckosti, nebo proto, že chce mít klid. Ismě v hlavě zablikalo varovné světýlko, že se na povrch pokouší prodrat myšlenka na Parvaize, a ona ji silou svého odhodlání už nikdy na něj nemyslet ihned potlačila.

Nakonec se znovu otevřely dveře a dovnitř vstoupila bezpečnostní pracovnice z počátku výslechu. Možná jí přišla pokládat otázky o rodině, ty, na které se odpovídá nejhůř a které Ismu při nácvičku se sestrou vyčerpávaly ze všech nejvíc.

„Promiňte,“ omluvila se žena nepřesvědčivě. „Museli jsme počkat, až se v Americe proberou a potvrdí nám pár drobností k vašemu studentskému vízu. Všechno je v pořádku. Tumáte.“ S velkorysým výrazem podala Ismě obdélníkový ústřížek z tvrdého papíru. Palubní lístek do letadla, které už stejně bylo dávno pryč.

Isma nejistě vstala — měla v chodidlech mravence, protože se bála protáhnout si pod stolem nohy, aby omylem nenakopla vyslychajícího strážníka. Postavila kufr na kolečka a cestou z místnosti ještě té ženě, jejíž otisky prstů teď měla na svém spodním prádle, beze stopy sarkasmu v hlase poděkovala.

Zima se jí vrhla na každičkový kousek odhalené kůže a pak se probojovala i vrstvami oblečení. Isma otevřela ústa, zaklonila hlavu

a vdechovala vzduch, až měla znecitlivělé rty a trnuly jí zuby. Vše kolem pokrývala lesklá vrstva zmrzlého sněhu odrážející světla termínálu. Isma nechala kufr u doktorky Hiry Shahové, která strávila dvě hodiny na cestě přes Massachusetts, aby ji vyzvedla na loganském letišti, a sama přešla k závěži u kraje parkoviště, sundala si rukavice a zabořila do ní konečky prstů. Zmrzlá krusta se zpočátku vzpouzela, pak to ale vzdala a Isminy prsty zajely do měkčích spodních vrstev. Slízla si sních z dlaně, měla v puse sucho. Slečna za zákaznickou přepážkou na Heathrow (muslimka) ji zdarma přesunula na další let. Isma se celou cestu děsila výslechu, jaký ji určitě bude čekat v Bostonu, byla si jistá, že ji buď zadrží, nebo rovnou pošlou zpátky do Londýna. Imigrační pracovník se jí ale jenom zeptal, kde bude studovat, poznamenal o univerzitním basketbalovém týmu cosi, čemu sice nerozuměla, ale snažila se tvářit zaujatě, a mávnutím ruky ji pustil dál. A potom vyšla z příletové haly a tam stála doktorka Shahová, její mentorka a záchránkyně, stále stejná jako v dobách Ismina magisterského studia, jen s pár stříbrnými pramínky navíc v nakrátko zastřižených tmavých vlasech. Doktorka na ni přátelsky zamávala a Isma se v tu chvíli dokázala plně vcítit do dávných cestujících, kteří zrovna vystoupali na palubu, spatřili před sebou pozvednutou ruku sochy Svobody a uvědomili si, že to zvládl, že bude všechno v pořádku.

Dokud jí v holé ruce zbývalo aspoň trochu citu, vyťukala do mobilu zprávu: Jsem tu. Bezpečnostní kontrola bez problémů. Dr. Shahová už na mě čeká. Jak se vede tobě?

Sestra odepsala: Teď už dobrý, když vím, že tě pustili, teta Naseem se může přestat modlit a já si můžu konečně sednout.

Vážně je všechno ok?

Přestaň si o mě dělat starosti. Teď se starej hlavně o sebe – to bych si přála ze všeho nejvíc.

Parkoviště plné obřích sebevědomých vozů, široké bulváry v dáli, světla zářící, kam jen oko dohlédlo, ještě znásobená zrcadlením skel a sněhu. Následoval jistý krok, neochvějná odhodlanost a (onoho prvního dne roku 2015) příslib nového začátku.

Isma se probudila za světla zrovna ve chvíli, kdy z oblohy seskočili dva lidé a se zářivou barvou vzdouvající se jim nad hlavami padali přímo na ni.

Když ji Hira Shahová hned nazítří po příletu do Ameriky vzala na prohlídku této garsonky, vynášel majitel střešní okno do nebes jakožto jedinečný prvek, aby odpoutal jejich pozornost od provlhle vestavěné skříně, a sliboval Ismě komety a zatmění Měsíce. Isma měla po tom výslechu na Heathrow ještě pořád nervy na pochodu a nedokázala myslet na nic jiného než na to, jak po nebi krouží sledovací satelity, a tak garsonku odmítla. Další prohlídky toho dne jí však ozřejmily, že si nic hezčího dovolit nemůže, leda by na sebe byla ochotná uvalit břímě v podobě spolubydlíciho. Teď, po zhruba deseti týdnech, už se dokázala v posteli protáhnout s vědomím, že je pouhou nepozorovanou pozorující. Parašutisté se pohybovali zdánlivě neskutečně pomalu, odstíny zlaté a červené snášejí se po větru. Takové siluety lidí padajících z nebe by v dějinách byly povětšinou označené za anděly, bohy či démony, nebo za Ikara řídicího se k zemi a jeho otce Daidala, letícího příliš pomalu, než aby svého domýšlivého syna stihl zachytit. Jaké to asi je, sdílet s ostatními jednu a tutéž zkušenost, když se všechny oči upírají k nebi a čekají, až na zemi přistane něco mytického? Isma parašutisty vyfotila, poslala je Aneece s dotazem: Nezkusíme to někdy? a potom vstala a přemítala, jestli přišlo jaro dřív, nebo se jedná jen o ticho před bouří.

Teplota přes noc závrtně stoupla a roztátý sníh se proměnil v širokou řeku. Isma slyšela, jak po mírně svažité ulici proudí voda, už když se probudila poprvé k časné ranní modlitbě. Tahle zima prý byla samá sněhová bouře, ještě horší než obvykle, a Isma si teď během oblékání představovala, jak lidé vycházejí z domovů a na promáčené zemi, po mnoha měsících zase holé, nacházejí ztracené předměty — rukavici do páru, klíče, tužky, drobné. Těžký sníh mnohé z nich připravil o původní podobu a nalezená rukavice

najednou vedle své dřívější družky vypadá přinejlepším jako vzdálená příbuzná. A co pak s tím? Vyhodit obě rukavice, nebo je dál nosit, i když je každá jiná, na znamení vděku za jejich zázračné opětovné shledání?

Isma si poskládala pyžamo, schovala ho pod polštář a uhladila peřinu. Rozhlédla se po čistých strohých liniích bytu — posteli pro jednoho, stole a kancelářské židli, komodě. Stejně jako téměř každé ráno v ní největší potěšení vyvolával každodenní život zredukovaný na to nezákladnější: knihy, procházky, prostory, v nichž může přemýšlet a pracovat.

Zatlačila do těžkých dveří dvoupatrového, kamenem obloženého domu a poprvé se nadechla ranního vzduchu oproštěného od těch tisíců jehliček. Tání rozšířilo ulice i chodníky, Isma nasadila tempo, v němž nebylo ani stopy po strachu z uklouznutí na ledovce, a připadala si — jak to jenom říct? — ano, nespoutaná! Kolem dvoupatrových koloniálních domů, kolem aut hlásajících svoji politickou příslušnost samolepkami na náraznících, kolem vintage oděvů, kolem starožitností a centra jógy. Zahnula na Hlavní třídu k budově radnice, z níž bůhvíproč vyrůstaly normanské věže s ozdobnými výřezy ve tvaru šipek, a dodávaly tak celému výhledu nádech bujaré absurdity.

Isma došla do své oblíbené kavárny a s hrnečkem v ruce zamířila o patro níž, do knihami obehnaného sklepa — útočiště prostoupeného teplým svitem lamp, opotřebovanými křesly a silným kafem. Náhodně ťukla do několika kláves počítače, aby se probudil, a v podstatě si ani nevšimla okoukané fotky na ploše, na níž jí její mladičká matka s trvalou a masivními náušnicemi příznačnými pro osmdesátá léta tiskla pusou do miminkovského chmýří na hlavě. Ze zvyku jako každé ráno spustila Skype, jestli náhodou není sestra online. Nebyla a Isma se užuž chystala odhlásit, když vtom se mezi aktivními uživateli objevilo nové jméno. *Parvaiz Pasha*.

Isma stáhla ruce z klávesnice, nechala je spočívat každou po jedné straně notebooku a upřeně pozorovala bratrovo jméno. Neviděla

ho mezi přihlášenými uživateli od toho prosincového dne, kdy jim zavolal a oznámil jim, k čemu že se to rozhodl, aniž vzal v potaz, jak tím ztrpčí život jim dvěma. Teď určitě sleduje její jméno a ten zelený puntík vedle něj mu dává najevo, že je k dispozici a může jí napsat. Okraj okna se dotýkal matčiných rtů. Štíhlé ušlechtilé rysy Zainab Pashové se Ismě vyhnuly, podědila je až dvojčata — to oni dva se smáli matčinými rty a úsměv jim pohrával v matčiných očích. Isma si okno se Skypem zvětšila, aby zaplnilo celý displej, zlehka si obemkla krk dlaněmi a cítila pod nimi, jak její srdce reaguje na bratrovo jméno a prohání jí krev tepnami nadzvukovou rychlostí. Vteřiny ubíhaly a Isma stále neviděla jedinou zprávu. Dál hypnotizovala obrazovku a bylo jí jasné, že on teď dělá totéž: oba čekali na Aneeku.

O pár týdnů dříve vyrušil Hiru Shahovou od krájení brambor u ní v bytě zvláštní melodický zvuk, jakési vysoké pištivé drnění. Isma s Hirou vytáhly mobily, zkontrolovaly reproduktory, tiskly uši ke stěnám i parketám, vykoukly na chodbu, pozotvíraly skříně, prošly prázdné pokoje a to brnkání neustávalo, takový prapodivný příjemný zvuk, který nebylo možné přisoudit žádnému známému nástroji, žádnému lidskému hlasu ani ptačímu hrdlu. Zastavil se u nich i souseď, pátral po původci stejně jako oni. „Duchové,“ prohlásil s mrknutím, než odešel.

Isma se zasmála, Hira se ale nahrbila a pohládila amulet ve tvaru oka, který měla pověšený na zdi a který Isma až doposud považovala za čistě dekorativní.

Melodie se ozývala pořád dál, přicházela odevšad i odnikud zároveň, pronásledovala je po celém bytě. Hira si s nožem sevřeným v dlani začala špitat cosi, z čeho se vyklubal otčenáš — vychovali ji v klášterní škole v Kašmíru. Nakonec krajně racionální a inteligentní doktorka usoudila, že si na večeri někde zajdou, i když venku padají kroupy. Třeba ty zvuky utichnou, než se vrátí. Isma si ještě odskočila nahoru do koupelny smýt z rukou špínu ze smýččení koutů. A jak tak stála u umyvadla a dívala se z okna, spatřila, co tu melodii vyluzuje.

Seběhla dolů, popadla Hiru za paži a se sklopenou hlavou ji vytáhla zadním vchodem ven do toho nečasu. Z okapů po celé délce domu postaveného z červených cihel visely rampouchy dlouhé třicet centimetrů i víc. Od jejich tlustých těl se odrážely ledové hrudky a na celé kolo vyhrávaly. Led rozeznívá led — takový zvuk si nelze představit, ten se musí slyšet na vlastní uši.

V tu chvíli projela Ismou fyzická bolest a srazila ji na kolena. Hira jí chtěla přispěchat na pomoc, ale Isma ji gestem zastavila, lehla si na záda do sněhu a dovolila bolesti vířit jí tělem za doprovodu lehce synteticky znějící symfonie krup a rampouchů. Parvaiz, který nedal bez sluchátek a mikrofonu ani ránu, by tam zůstal ležet, dokud by ta skladba neskončila, mokrý sníh by mu promáčel oblečení, nemilosrdné kroupy by do něj bušily, ale jeho by nezajímalo nic než to, aby zachytil dosud neslychanou melodii, a oči by měl zamžené slastí.

Tohle bylo poprvé a naposledy, kdy se Ismě po bratrovi opravdově, ryze zastesklo, aniž tím pocitem ztráty probíjela označení typu „nevďěčník“ nebo „sobec“. Teď sledovala jeho jméno na obrazovce, rty se jí pohybovaly spolu s neslyšnými modlitbami, aby se Aneeka nepřihlásila, a hlavou jí vířilo jedno hanlivé označení za druhým. Aneeka musí pochopit, že ho ztratily navždy. Člověk se s tím naučí žít, i když se jedná o někoho, koho miluje, to Isma zjistila už v útlém věku. Podmínkou ale je, aby se prostor, který daná osoba původně zabírala, proměnil v naprosté vakuum.

Parvaizovo jméno zmizelo. Isma si přejela dlaní po rameni, svaly měla pod kůží samý uzlíček. Promnula si je a v tu chvíli jí došlo, co to znamená, když u sebe člověk nemá rodinu: od bolesti mu pak mohou pomoci jen vlastní ruce. „Budeme spolu v kontaktu v jednom kuse,“ slibovaly si s Aneekou v týdnech předcházejících Isminu odletu. Jenže moderní technologie umožňují jenom neosobní druh kontaktu, „bezdotykový“, a ony tak přišly o něco, co bylo pro jejich vztah zásadní. Navázaly ho spolu právě pomocí doteků — Aneeku jako miminko koupaly, převlékaly, krmily a ukolébávaly ke spánku

její babička a devítiletá sestra, oproti tomu Parvaiz, křehčí a neduživější z obou dvojčat, sál mléko z matčina prsu (měla bohužel dost jen pro jednoho), a kdykoliv se o něj chtěl postarat někdo jiný, rozbrečel se. Jak dvojčata postupně rostla a vytvářela si vlastní sebe-středný vesmír, potřebovala toho Aneeka od Ismy čím dál méně, přesto však mezi sebou i nadále udržovaly vztah založený na fyzické blízkosti: své bolístky a strachy rozebírala Aneeka s Parvaizem, pro objetí, ruku, která by jí promasírovala záda, či náruč, do které by se mohla na pohovce stočit do klubíčka, si však chodila za Ismou. A když se zdálo, že toho vesmír Ismě naložil tolik, že to nemá šanci unést — zvláště v prvních dnech poté, co jim v rozmezí jediného roku zemřela babička i maminka a Isma se najednou stala hlavou rodiny a živitelkou dvou žalem zdrcených dvanáctiletých dětí —, jí právě Aneechiny ruce hnětly ramena a zbavovaly je bolesti.

Isma pohrdavě zamlaskala nad svou sebelítostí, otevřela si rozpracovanou seminárku a ponořila se do práce.

V průběhu odpoledne už teplota překročila padesát stupňů Fahrenheitita, což na pohled i pocitově působilo mnohem tepleji než ekvivalentních jedenáct stupňů Celsia, a sklep kavárny se v návalu jarního šílenství z velké části vyprázdnil. Isma naklonila svůj hrneček s poobědovou kávou, špičkou prstu se dotkla hladiny a zvažovala, jak velké faux pas by asi způsobila, kdyby obsluhu poprosila, aby jí kafe přihráli v mikrovlnce. Zrovna když se rozhodla, že tu ostudu riskne, otevřely se dveře a z kuřáckých prostor za nimi se dovnitř vnutily obláčky páchnoucího dýmu a následně i mladík, jehož vzezření Ismě vyrazilo dech. Ne že by to snad byl výjimečný krasavec — měl husté tmavé vlasy, mléčnou pokožku, souměrné rysy a hezká ramena a vysoký byl tak akorát. Stačilo by si na dostatečně dlouho stoupnout na jakoukoliv wembleyskou ulici, a určitě by vás minul někdo podobný, byť by kolem sebe nejspíš nešířil

takovou auru privilegovanosti. Ismě však vyrazila dech jeho děsivá povědomost.

V domě jejího strýčka (nebyl to její pokrevní strýček, ani mu tak neříkala z lásky, zkrátka se postupem času stal součástí jejich rodinného života) visela fotografie ze sedmdesátých let, na níž pózoval s pohárem někdejší kriketový tým z jejich čtvrti. Isma se u ní jako malá občas zastavila, prohlížela si ji a nešlo jí do hlavy, jak se z těch hezkých frajírků stali ti nevábne vypadající páprdové. Vlastně se soustředila čistě na ty, které opravdu coby ony páprdy znala, takže si toho neusmívajícího se chlapce ve špatně padnoucím oblečení v podstatě nevšimla až do dne, kdy si před fotku stoupla její babička, zapíchla do něj prst a ulevila si: „Nestyda jeden!“

„No jo, novej pan poslanec,“ ucedil strýček, který se přišel podívat, kdo si to vysloužil tolik pro babičku netypické jedovatosti. „Když se mělo hrát finále, chyběl nám v týmu jeden hráč a tady pan vážný tu byl zrovna na návštěvě u svýho bratránka, našeho brankáře, tak jsme řekli fajn, můžeš hrát s náma, a dali jsme mu úbor toho našeho zraněného pálkaře. Celej zápas nehnul prstem, pokud teda nepočítáte to, že jednou nechtyl míč, a pak najednou na týhle oficiální fotce do místních novin držel pohár! Nabídlí jsme mu to čistě ze slušnosti, když mezi nás normálně nepatřil, byli jsme si prostě jistý, že je dobře vychovanéj a odmítne s tím, že by ho měl držet kapitán, což jsem byl já. Mělo nám dojít, že z něj jednou vyroste politik. Vsadím pětikilo, že má tu fotku zarámovanou na zdi a všem vykládá, jak bychom bez něj ten zápas projeli.“

Později toho dne zaslechla Isma rozhovor mezi babičkou a její sousedkou a nejlepší kamarádkou, tetou Naseem, a dozvěděla se z něj pravý důvod, proč ho babička nazvala nestydou. Neměla nic proti tomu, jakou si ten neusměvavý kluk zvolil kariéru, ale jak krutě se nedávno zachoval k jejich rodině, když by jim byl mohl bez problémů prokázat laskavost. V následujících letech se na něj Isma zaměřila — na jediného hochu z té fotky, z něhož vyrostl štíhlý elegán, neustále prahnoucí po větších a zářivějších trofejích. A teď

tady procházel kavárnou, ovšem nikoliv coby ona nenáviděná/milovaná osobnost, která z něj vyrostla, ale jako jen o ždibíček starší kopie chlapce pózujícího s kriketovým týmem, až na ty zplihlejší vlasy a přátelštější výraz. To bude, tedy určitě je jeho syn! Viděla s ním i nějakou fotku, akorát na ní měl skloněnou hlavu a přes ty zplihlé vlasy mu nebylo pořádně vidět do obličeje — říkala si tehdy, jestli to není schválně. Eamonn, tak se jmenoval. Jo, jistě, taky se ve Wembley něco nasmáli, když si v popisku rodinného snímku přečetli to muslimské jméno maskované za irské: z Aymana se stal Eamonn, aby všichni viděli, že jeho otec je integrovaný. (Jeho manželku irsko-amerického původu brali spíš jako další důkaz oné integrační přetvářky, než že by u ní hledali vysvětlení, proč se jejich syn jmenuje zrovna takhle.)

Nyní stál Eamonn v džínách a olivové prošívané bundě u pultu a čekal.

Isma vstala a s hrnečkem v ruce k němu přešla. „Tenhle bar se otevírá, jenom když je tu plno.“

„Díky. Jste hodná, že jste mě upozornila. A kde...?“ Čekala, že bude mít nic nevyovídající londýnský přízvuk svého otce, ale on naopak dával neskrývaně najevo svůj původ a vzdělání.

„Nahore. Zavedu vás tam. Ne že bych snad pochybovala, že tre-fíte ‚nahoru‘. Chci říct, že tam mám zrovna taky namířeno. Vystydlo mi kafe.“ Proč tak blábolí?

S nečekanou důvěrností jí vzal hrnek z ruky. „Já vám ho přinesu, když dovolíte. Jako poděkování za to, že mi nebudou přezdívat ‚Angličan, který prostál věčnost u pultu‘. Který se samozřejmě snadno splete s ‚Angličanem, který se ztratí cestou do schodů,‘ bu-diž vám odpuštěno.“

„Chci ho jenom přihřát.“

„A to děláte dobře.“ Přičichl si k hrnečku — další příliš důvěrné gesto. „Voní úžasně. Co to je? Já bych teda od sebe etiopský a kolumbijský kafe nerozeznal, ani kdyby...“ Zarazil se. „Ta věta nějak postrádá konec.“